

היום נלמד בעזרת ה':

יומא דף עח

מכאן רמז לנידה... עד צוארה: במשנה כתוב שהנידות רוחצות במים האלו רק לאחר שהמים מתגברים ונהפכים לנחל שוטף. מכאן שצריכות לטבול במים עמוקים. מים עמוקים הם מים עד הצואר.

שבת דאיכא מנעל: האם בשבת שהולכים עם נעליים - מותר לעבור במים, או שחוששים שמא יפלו מרגליו במים ויקח אותם בידי ויעבור על טלטול ברשות הרבים?

ריש גלותא: מעשה ברבינא שלא הגיע לדרשה של ריש גלותא בשבת. למחרת רפרם שאל אותו מדוע לא הגיע (בכדי שיסביר את מעשיו ובכך לא ישנא אותו ריש גלותא)? והוא סיפר שכאבו לו הרגליים ולא יכל ללבוש סנדלים מכיון שהיה צריך לעבור דרך שלולית מים.

אסור לישב על גבי טינא: מדובר בטיט שמוציא מים והישיבה עליו דומה לרחיצה במים.

קרא = דלעת. ינוקא = תינוק. כסא דכספא = כוס כסף. דפחרא = (כוס) חרס. אושפיזכנין = היה לו פונדק שבו איכסן את כל החכמים.

מטפחת היה לו: בערב יום כיפור היה שורה אותה במים וסוחט אותה, ולמחרת ביום כיפור היה מקנח בה פניו ורגליו. ואילו בערב תשעה באב היה שורה אותה במים ולא היה סוחט אותה, ולמחרת בתשעה באב היה רק מעבירה על גבי עיניו. רבה בר מרי אמר כנ"ל אלא שביום כיפור מחמירים יותר ומותר רק להעבירה על גבי עיניו, ואילו בתשעה באב מקילים יותר ומותר לקנח בה פניו ורגליו.

איפכא אמרת לו: שבערב תשעה באב היה סוחט את המטפחת, ואילו בערב יום כיפור לא היה סוחט. והקשינו על הדברים שהרי אסור לסחוט ביום כיפור ואם כן אי אפשר להשתמש במטפחת שאינה סחוטה?

(המשך בדף הבא ↓)

יוצא לאור ע"י:

"אור הספר התורני" הוצאה לאור

052-7628377

להצטרפות:

mabatladaf18@gmail.com

052-342-4473

ליטול רשות להתיר בכורות: אין חכם יכול להורות במומי בכור עד שיקבל רשות מהנשיא. הגמרא מסתפקת האם חכם היושב בסנהדרין צריך לקבל רשות מהנשיא? הספק שמא צריך לקבל רשות – מפני ש'נטילת הרשות' היא גדולה שנתנו לבית הנשיא.

החשוד בדבר לא דנו: בכור בזמן הזה אין לו תקנה אלא ירעה עד שיפול בו מום, דבר זה גורם טירחה עצומה לכהנים לשמור ולפרנס את הבכור. משכך חכם כהן חשוד על פסיקה בענין מומי הבכור להורות שלא כהלכה בכדי לגרום לבכור מום.

הקיטע יוצא בקב שלו: נחלקו הדעות האם מותר לקיטע (נכה רגל) לצאת בשבת ב'קב' (תותבת העשויה כעין מנעל לרגלו). הגמרא מבינה שהמחלוקת האם נחשב ה'קב' למנעל, או לא ואם כן אסור לטלטל אותו ברשות הרבים. לכולי עלמא אסור לצאת בו ביום הכיפורים. לפי זה צריך להיות אסור לצאת גם עם מנעל מכפות תמרים או עשבים אפילו אם אינו נחשב ל'מנעל'?

מתרץ אביי מדובר שיש חתיכות בגדים בתוך הבית קיבול של ה'קב' שהם גורמים לקיטע לתענוג.

כתייתן משוי ליה מנא: האם הכתייתן יכולים להפוך את ה'קב' לכלי - לדעת הסובר שאסור לצאת בו בשבת כי אינו נחשב 'מנעל', היאך הכתייתן הופכים אותו למנעל?

אלא מתרץ רבא קב הקיטע היא מנעל גמור לכולי עלמא, וכל המחלוקת לגבי שבת היא האם חוששים שמא ישמט הקב מרגלו ויעבירו ברשות הרבים או לא. אבל סנדל העשוי מכפות תמרים או עשבים אינו 'מנעל' ומותר ללכת בו ביום כיפור.

האי מאן דבעי למיטעם טעמא דמיתותא: הרוצה לטעום טעם מיתה ינעל נעליים וישן איתם.

הגמרא דוחה שאי אפשר לומר שהסיבה שאסורים בנעליים כי יחשבו שהגדולים נעלו להם, מה שאין כן בשאר דברים - מכיון שלגבי שאר דברים מותר לעשות לכתחילה אפילו שידעו שעשו זאת היום?

הנך דלאו רביתיהו: רק מה ששייך לצורך גדילתם של הקטנים הותר להם, כמו אכילה ושתיה ואפילו רחיצה וסיכה, מה שאין כן נעליים.

אין מונעים תכשיטים מן הכלה כל שלושים יום: מדובר בכלה שמת אחד ההורים שלה ביום החתונה, שמותר לה להמשיך להתקשט כל שלושים יום אפילו שהם ימי אבילותה (עיין רש"י).